

kunde tilmed meddele, at han paa sit Dødsleje havde tilkaldt Pastor Stensballe og skænket Kirkefondet hundrede tusinde Kroner.

Fra et afsides beliggende Kirkegaardskapel blev Mads Vestrup nogle Dage efter begravet i al Stilfærdighed. For sidste Gang samledes hans lille Menighed, ialt et halvt hundrede Mennesker, der sørgmodigt bevægede tog Plads omkring hans fattigt pyntede Kiste. Talen blev holdt af en yngre Præst, der mente at vise den afdøde Kaldsbroders Minde Skaansomhed ved at fatte sig i størst mulig Korthed.

I Baggrunden af Kapellet, kun kendt af faa, sad Johannes Gaardbo. Ogsaa han var stærkt bevæget. Han var ikke kommen for at tale og bar derfor ikke Ornat. Han havde udtrykkeligt ikke villet indfinde sig her som Repræsentant for den Kirke, der havde miskendt Mads Vestrup og forskudt ham. Han havde i disse Dage paany gennemlæst alt, hvad den Afdøde i sin Tid havde skrevet i „Femte Juni“, og han sad her med en Følelse af Skam over den Uret, som Kirken igen havde begaaet mod en af sine bedste Sønner. Naar han alligevel havde bestemt sig til ikke at tage Ordet her, var det for Menighedsfredens Skyld. Enhver anerkendende Udtalelse kunde let blive opfattet som Demonstration.

Paa den lange Vej fra Kapellet til Graven skiftedes gamle og unge Mænd blandt Mads Vestrups Venner til at bære Kisten, og der var noget rørende højtideligt i den varsomme Maade, hvorpaa de satte den ned paa Skamlerne, naar de for Afløsningens Skyld maatte standse. Det